

е спуствналъ надъ тоя загубенъ кжтъ и днесъ само стжпкитѣ разбуждатъ това мъртво мълчане.

Нѣкжде вдънъ урвата рѣката бучи непрекжснато, пѣнлива и бърза. Низкитѣ лжчи на слънцето огрѣватъ далечъ тамъ на изтокъ, лепнати на отвесния скатъ като лѣстовичи гнѣзда, тъмни кжщурки на нѣкакво селище. Ала и рѣчниятъ шумъ и далечното селце, сякашъ, сж родени пакъ отъ тоя безначаленъ сънъ и ние се движимъ смутени, като въ зловещата приказка за заспалото царство.

И когато следъ нѣколко минути пжтътъ съвсемъ неочаквано се чупи и предъ очитѣ ни изведнажъ, току до насъ, лъсва оголениятъ скелетъ на Мелникъ, ние окончателно потъваме въ страшното царство на миналото и пустошъта.

Градъ? ... Нима е градъ, тоя безреденъ купъ срутени и полусрутени, каменни постройки, пръснати по двата брѣга на изсъхналото корито? Това селище безъ улици, безъ глъчъ и безъ хора? ...

Единъ призракъ, мълчаливъ и трагиченъ, на изчезналъ свѣтъ, едно видение отъ друго време, последни останки отъ